

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1888.

38te Jargang.

Den levende og sande Gud.

(Fra Deseret News.)

Den berømte Filosof Guerbach skriver om Guddommen, saaledes som han opfatter den, følgende:

„Gud som Gud! Dette Indbildningsens uendelige, altomfattende, overmenneskelige Væsen, har ikke mere Betydning for Religionen end et almindeligt theoretisk Grundprincip har for en vis Videnskab. Det er paa en Maade det endelige Udgangspunkt for Religionen og ligesom i Geometrien, kun et tænkeligt, udeleligt Punkt, som ikke kan eksistere uden i Theori.“

Denne Skildring stemmer aldeles overens med de fleste kristne Sekters Anskuelse om Verdens almægtige Skaber, som de tilbede efter dette Begreb. En umateriel Substans, om der ellers findes nogen Saadan, og som er mindre end den mindste tænkelige Gjenstand og dog ubegrænset, idet han opfylder hele Verden uden at optage den mindste Plads noget Sted; allestedsnærværende, men dog mindre end det mindste Atom eller Støvgran,

som man er i Stand til at opdage med de stærkeste Forstørrelsesglas; et geometrisk Punkt, som hverken har Længde, Bredde eller Tykkelse, og; skjønt et Punkt er en fuldkommen rigtig teknisk Benævnelse i Videnskaben, saadant er det dog kun Noget, som man tør tænke sig, uden derfor at indrømme, at det virkelig eksisterer.

Dette kan derfor ikke være noget Væsen, og burde derfor heller ikke kaldes en Personlighed. Det er ubegribeligt for Fornuften og stemmer heller ikke overens med Hjærtets ædleste Følelser. Det er en ligefrem Urimelighed; meningsløs Snak og Indbildning. Der er ingen Kjærne i det; Intet som taltaler Menneskets ædlere Følelser, og man finder Intet i dette Indbildningsens Affødning, som stemmer overens med Menneskets almindelige Begreb om at være „skabt i Guds Billede“.

Det er ikke den Gud, som Bibelen omtaler i det gamle og heller ikke i det nye Testamente. Det Væsen, som

omtales i den hellige Skrift, er en Person, som, skjønt han er usynlig for Menneskene i deres faldne Tilstand, dog tilstedes at de sætte sig i Forbindelse med ham, og han føler Deltagelse i Menneskets Be og Vel, samt opfylder sine Skabningers retfærdige Begjæringer. De kunne blive Eet med ham og han med dem, fordi de ere hans Afkom og dannede i hans Billede. Det nye Testamente erklærer, at Jesus af Nazareth er „Guds Herlighedens Afglans og hans Væsens udtrykte Billede, (Heb. 1, 3.) og at „i ham bor al Guddommens Fylde legemligen“. (Col. 2, 9.) „Han var i Guds Skikkelse.“ (Filip 2, 6.) Hvo som ham havde seet, havde seet Faderen. (Joh. 14, 9.) Han var Guds Søn, og „den førstefødte af mange Brodre“. (Rom. 8, 29.) Gud var hans Fader og deres Fader, hans Gud og deres Gud. Han kom fra Faderen til Jorden, og forlod Jorden for at gaa til Faderen, som bor i Himelen.

En Del af Kristi Mission bestod i at give Menneskene det rette Begreb om Gud, og bringe dem i et nærmere Forhold til ham. Han „var Gud aabenbaret i Kjød“. (1 Tim. 3, 16.) Han bestræbte sig for at tydeliggjøre for sine Disciple, at Gud var deres Fader, og at han selv var deres ældre Broder, og at de ved Lydighed under Faderens Lov vilde blive forenede i det samme Rige og samles med den guddommelige Familie. Læren om Guds Personlighed og hans Egenkab som Fader traadte altid tydeligt frem i Jesu Prædiken og Undervisning, og han paaviste, at heri skulde de søge Grunden til det Broderforhold, hvori han stod til Menneskene. Der hentyndes aldrig til nogen uvæsenlig Guddom, som skulde betragtes, som uforstaaelig for den menneskelige Forstand, men

alle hans Forklaringer om dette, gik ud paa, at vise, at Gud var en fuldkommen Personlighed, og Mennesket en ufuldkommen Efterligning af ham, med den Bestemmelse, gennem gradvis Udvikling, en Gang at blive ham lig i Fuldkommenhed.

„Gud er en Aand“, og det er Mennesket ogsaa. Det indre Menneske, denne udødelige, ansvarlige Personlighed er et aandeligt Væsen, og er Guds Afkom, derved at det udgik fra ham, og som enhver Sæd frembringer sin egen Art, saaledes er Mennesket Guds Afkom og bærer hans Billede. Legemet bestaar af grovere Elementer eller jordiske Substanter, og tjener tillige som et Middell, hvorved Aanden kan gjøre Brug af jordiske Ting.

Aanden er et personligt Væsen, men den er ikke af samme Bestaffenhed som Legemet og er heller ikke underkastet de samme Love. Den er dog derfor ikke uden Substans, skjønt den vistnok er af en hel anden Bestaffenhed end de grovere jordiske Bestanddele, som vi kunne bedømme og fatte med vore naturlige Sanser og som man almindeligvis kalder Element eller Materie. Den er af en finere Bestaffenhed end Luften og mere subtil eller lutret end noget af det man endnu har været i Stand til at analysere ved kemiske Midler. Den kan ikke ses med det naturlige Øje, i dets almindelige Tilstand, og kan heller ikke føles med Hænderne af dødelige Mennesker, men den ses og føles af aandelige Væsener og staar i samme Forhold til de aandelige Substanter, som vi staa til de naturlige jordiske. Aanderne ere af forskjellige Slags og henhøre til forskjellige Grader; de ringere Grader af Fornuftvæsener ere mindre fuldkomne Efterligninger af de mere ophøjede Væsener.

Gud er et aandeligt Væsen, hvilket

indbefatter Begrebet om den evige, ufskabte Aand, som besidder al Visdom, Sandhed, Retfærdighed og Barmhæjrtighed. Han er Godheden selv. Han holder Magtens Røgler og styrer de skabende Kræfter. Han lever ved Retfærdighedens uforanderlige Principer, og fremsætter disse for sine Børn, i Forhold til deres Fatteevne, Udvikling og Villighed til at modtage dem.

Den Helligaand er hans Vidne, saa vel som den Kraft, hvorved han udfører sine Hensigter og aabenbarer sin Villie. Den virker i det Aandelige, ligesom Solen i det Naturlige. Derigjennem modtager vor Aand Oplysning; „det er det Lys, som oplyser ethvert Menneske, som kommer til Verden“. Den leder os til Gud og advarer os mod at synde, men den tvinger Ingen; ethvert Menneske har sin frie Villie, ellers kunde det ikke holdes ansvarligt for sine Handlinger. Dersom Menneskene blot vilde lade sig lede af denne guddommelige Aand, saa vilde de blive forte lige til Lysets og Sandhedens evige Kilde og Gud vilde blive aabenbaret og kjendt, som han er.

Faderen, Sønnen og den Helligaand ere tre forskjellige Væsener, skjønt de ere Et i Henseende til Hensigter, Principer, Magt og Herlighed, og disse Tre udgjøre Guddommen. De Hellige, som staa i Samfund med Guddommen, bede til Faderen i Sønnens Navn, under den Helligaands Indflydelse, og disse ere ikke unaturlige Intetheder, men realistisk Virkelighed.

At have det rette Begreb om den sande Gud, er af allerstørste Betydning for at være i Besiddelse af den sande Religion, og af langt større Betydning end „et almindeligt theoretisk Grundprincip“. Han er den sande Religions Kilde, Aabenbarer og Opholder; dens Alpha og Omega; dens Liv og Vej-

leder. Uden den sande Gud er Religionen Intet, med ham indbefattet derimod Alt. De af Menneskene indstiftede Religionsystemer kunne vistnok hensejtte deres saakaldte Guddomme, hvor som helst deres Stifteres Indbildningskraft maatte finde for godt, og de kunne, som de synes bedst om, tilbede hvad som helst eller Jngenting, eller blot anse Guddommen som „et theoretisk Princip“ eller „endelig Udgangspunkt for Religionen“, men sand Religion maa komme fra Gud, og er derfor bemyndiget, tydelig og systematisk. Den bringer Frelse til dem, som antage og efterleve den, og Fordømmelse til dem, som foragte og forfaste den.

Mennesket føler ingen naturlig Trang til en saadan Gud, som Fuerbach har skildret, og som de fleste af Nutidens Theologer anerkjender i deres Trosbekjendelser. Mennesket føler derimod, at han behøver en himmelsk Fader, et Væsen, som besidder Skikkelse og et fuldkomment Legeme med alle dets enkelte Legemsdele, og de, som tro paa en saadan Gud, blive som oftest beskylt for at de sanseliggjøre Guddommen. For den Uvidende og Ubetænksomme vil det maakte lyde som en skrækkelig Forbrudelse, at sammenligne Guddommen med Menneskeslægten, og dog bekjende alle Kristne, at de tro, at Kristus var Gud, er Gud, og altid vil vedblive at være Gud. De tilbede ham derfor som Gud, og dog er han i menneskelig Skikkelse og sidder ved Faderens højre Haand, hvis udtrykte Billede han siges at være, og med hvem han er Et i alle Henseender.

Naar Menneskene komme til det rette Begreb om Gud og det som tilhører ham, saa ville de forstaa, at Jesus, i al sin Gjerning, efterfulgte sin Faders Exempel og derved blev ham

fuidkommen lig i alle Henseender, og at Alle, som efterfølge hans Fodspor, omsider ville blive ham lige, idet de gradvis skride fremad, indtil de opnaa og erholde en Fylde af Faderens Herlighed og derved blive hans ophøjede Sønner og Døtre, „Guds Arvinger og Kristi Medarvinger. Dette vil de kun kunne opnaa i deres opstandne Legemer af Kjød og Ben, levendegjorte ved Anden og straalende i den celestiale (himmelske) Herligheds Glans. De ville

da vorde Eet med Faderen, ligejom Kristus er Eet med ham, og i Stedet for at være „theoritiske Punkter“, ville de vorde lig deres store Skaber, aandelige, evige, sthyrende Væsener. De ville, paa samme Tid, anerkjende Forloserens retmæssige Forstesødsclret, og som Konger og Præster altid bøje sig for den Allerhøjeste, Univerjets Styrer, som vil trone i majestætisk Herlighed, som Gud over Alle, fra Ewig til Ewighed.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 26.)

Vi ville nu gaa videre i vore Underjøgelse, og fremføre nogle andre af de mange Beviser, som Bogens Indhold giver om sin guddommelige Troværdighed, og henvende Læserens Opmærksomhed paa en Mængde Profetier i Mormons Bog, der ere gaaede i Opfyldelse eller ere nær ved at gaa i Opfyldelse. Disse Profetier ere af en saadan Bestaaffenhed, at Læseren vistnok vil indrømme strax, at der behøvedes mere end blot menneskelig Visdom og Indsigt, for at kunne høre dem.

I 2den Nephi 27, 12—14, finde vi en Profeti, som bestemt erklærer, at paa den Tid, da Bogen (Nephiternes Optegnelse) skulde komme frem, skulde den blive vist ved Guds Kraft til tre Vidner, og nogle faa Andre vilde ogsaa faa Anledning til at se den, for at bære Vidnesbyrd om den. Dette er gjentaget i en anden Del af Mormons Bog, (Ether 5. K.) og vi have i det Foregaaende vist, at disse Profetier ere

blevne bogstavelig opfyldte, ved de elleve Vidner, hvis Vidnesbyrd ledsager enhver Udgave af denne værdifulde Bog.

Vi finde ligeledes i Mormons Bog, idet der tales om den Tid, da Gud vilde udføre et mageløst Værk og et Under paa Jorden, ved at fremføre Nephiternes Optegnelser, at Herren siger:

„Og fordi mine Ord skulle hvile frem, skulle mange af Hedningerne sige: En Bibel! En Bibel! vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel.“ (2 Nephi 29, 3.)

Det er bekjendt nok, at den væsentligste Indvending, som er gjort imod Mormons Bog, er, at den er en ny Aabenbaring fra Gud. De jætteriske Kristne have faaet alle Dele af Jorden til at gjenlyde af deres fælles Raab: „Vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel, eller andre

Aabenbaringer fra Gud, end de, der indeholdes i denne." Det Urimelige ved denne Ide er allerede paavist i Begyndelsen af denne Artikel, og ligeledes at jaadanne Lærdomme ikke alene ere ubibelske, men aldeles modstridende Bibelen, saa vel som at de vilde tilintetgjøre ethvert Begreb, som vi maatte have, om Guds Barmhjærtighed og Retfærdighed. Vi ønske kun, at Læseren vil lægge Mærke til, at den Maade hvorpaa Mormons Bog vilde blive modtaget, var tydeligt forudsjagt i den, inden den udkom i Trykken, og at Verden har opshldt Profetien, ved at forkaste den, netop som det var forudsjagt, fordi den kom frem som en ny Aabenbaring fra Gud.

Den første Nephi, en Profet, som leve omtrent 600 Aar før Kristus, skriver, i Mormons Bog, om den Tid, da den skulde jendes ud i Verden, saaledes:

„Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til Manden, om hvem jeg har talet, skal Bogen være skjult for Verdens Dine, saa at Ingen uden ham, til hvem den blev givet, skal se den, med Undtagelse af tre Vidner, som skulle se den formedelst Guds Kraft, og de skulle bevidne, at Bogen og de Ting, som ere i Bogen, ere sande.

Og der er ingen Anden, som skal se den, uden det skal være nogle Faa, i Overensstemmelse med Guds Villie, for at bære Vidnesbyrd om hans Ord for Menneskenes Børn; thi den Herre Gud har sagt, at de Trofaste skulle tale, som om det var fra de Døde.

Og saaledes vil den Herre Gud lade Bogens Ord komme frem; og i saa mange Vidners Mund, som han finder for godt, vil han stadfæste sit Ord; og de den, som forkaster Guds Ord.

Men se, det skal ske, at den Herre Gud skal sige til ham, til hvem han skal give Bogen: Tag disse Ord, som ikke ere forjglede, og giv dem til en Anden, at han maa vise dem

til den Lærde, sigende: Jeg beder Dig, læs dette. Og den Lærde skal sige: Bring Bogen hid, og jeg vil læse den.

Og se, dette vil han sige for Verdens Vres og for Bindings Skyld, og ikke for Guds Vres Skyld.

Og Manden skal sige: Jeg kan ikke bringe Bogen, thi den er forjglet.

Da skal den Lærde sige: Jeg kan ikke læse den.

Hvorfor det skal ske, at den Herre Gud vil atter give Bogen og dens Ord til ham, som ikke er lærd, og Manden, som ikke er lærd, skal sige: Jeg er ikke lærd.

Da skal den Herre Gud sige til ham: De Lærde skulle ikke læse dem, thi de have forkastet dem, og jeg formaar at gøre mit eget Arbejde, hvorfor Du skal læse de Ord, som jeg vil give Dig."

Denne mærkværdige Profeti er bleven opshldt under følgende Omstændigheder: I Tiden mellem December 1827 og Februar 1828 havde Josef Smith kopieret en Del af de Tegne som fandtes paa Pladerne, og ligeledes tilføjet Oversættelsen i det engelske Sprog. I sidstnævnte Maaned lod han Martin Harris saa dem, for at vise dem frem til visse lærde Mænd i Ny York, og vi ville lade Martin Harris selv berette hvad som der forefaldt:

„Jeg rejste til Staden Ny York, og fremviste de Skrift-Tegne, som vare blevne overjatte, tilligemed Oversættelsen, til Professor Anthon, en Herre, som var meget berømt for sin store Lærdom. Professor Anthon erklærede, at Oversættelsen var fuldkommen rigtig, og bedre end nogen Anden, han havde seet overjat fra Egyptisk. Jeg viste ham dem, som endnu ikke vare blevne overjatte, og han sagde, at de vare Egyptiske, Caldaiske, Syriske og Arabiske, og at de vare ægte Karakterer eller Skrift-Tegn. Han gav mig derpaa et Bevis, i hvilket han bevidnede til Befolkningen i Palmyra, at disse Skrift-

Tegn vare ægte, og at de som vare blevne oversatte, vare rigtigt oversatte. Jeg havde netop stiftet dette Bevis i min Bomme, og var i Begreb med at gaa, da Hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte hvorledes den unge Mand var kommen til at finde Guldplader paa det Sted, hvor han fandt dem. Jeg svarede, at en Guds Engel havde aabenbaret dem for ham. Han sagde derpaa: Lad mig se det Bevis! Jeg tog det sølgelig ud af Bommen og gav ham det, hvorpaa han tog det og rev det i Stykker, idet han sagde, at der ikke var noget Saadant nuomstunder som Engles Betjening, og at, dersom jeg vilde bringe ham Pladerne, saa vilde han oversætte dem. Jeg underrettede ham om, at en Del af Pladerne vare forseglede, og at jeg var forbudt at bringe dem; hertil svarede han: „Jeg kan ikke læse en forseglet Bog“. Jeg forlod ham derpaa, og gik til Doktor Mitchell, som erklærede det samme, som Professor Anthon havde sagt, baade om Skrift-Tegnenes og Oversættelsens Rigtighed.

Vi ville hernæst anføre et andet profetisk Skriftsted:

„Dg nu vil jeg profetere noget mere angaaende Jøderne og Hedningerne. Thi efter at Bogen, om hvilken jeg har talet, skal komme frem og blive skreven for Hedningerne samt forseglet igjen til Herren, skal der være Mange, som skulde tro de Ord, der ere skrevne, og de skulde bringe dem til de Overblevne af vor Sæd.

Dg da skulde de Overblevne af vor Sæd vide om os, hvorledes vi kom ud af Jerusalem og at de nedstamme fra Jøderne.

Dg Jesu Kristi Evangelium skal blive kundgjort iblandt dem, og saaledes skulde de atter komme til deres Fædres Kundskab og ligeledes til Jesu Kristi Kundskab, som var blandt deres Fædre.

Dg da skulde de fryde sig, thi de skulde kjende, at det er en Bessigelse til dem fra Guds Haand, og

Mørket skal begynde at vige fra deres Dje, og ikke mange Slægter skulde bortgaa iblandt dem, førend de skulde blive et hvidt og behageligt Folk.

Dg det skal ske, at Jøderne, som ere adspredte, ligeledes skulde begynde at tro paa Kristus, og de skulde begynde at samles ind i Landet; og saa mange, som ville tro paa Kristus, skulde blive til et behageligt Folk.

Dg det skal ske, at den Herre Gud skal begynde sit Værk iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, for at tilvejebringe sit Folks Gjenoprettelse paa Jorden.

Dg den Herre Gud skal domme de Fattige i Retfærdighed og gaa i Rette med Upartiskhed for de Sagtmødige paa Jorden. Og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris, og med sine Læbers Aande skal han dræbe de Ugudelige.

Thi Tiden kommer snart, da den Herre Gud skal gjøre en stor Adskillelse iblandt Folket; og de Ugudelige vil han udrydde, men han vil spare sit Folk, ja om det endog bliver saa, at han maa udrydde de Ugudelige ved Jld.“ (2den Nephi 30, 5—10.)

Man bør lægge Mærke til, at disse Anførsler indeholde adskillige Profetier, hvoraf nogle allerede ere opfyldte, andre ere nu i Færd med at gaa i Opfyldelse, og atter andre, som endnu ikke ere blevne opfyldte, fordi Tiden til deres Opfyldelse endnu ikke er kommen.

Det Første, som vi ville drøfte, af ovenstaaende Anførsel, er den Erklæring, at Mange skulde tro Bogens Ord, nemlig Mormons Bog. Som Bevis for denne Profeti's Opfyldelse behøve vi kun at pege hen til det nuværende Antal Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som udgjør omtrent 200,000 Sjæle, der alle tro paa Mormons Bog. Dertil kan man saa føje dem, som ere hensovende i Troen paa samme, og tillige de Ti-

tufinder, som ere overbeviste om denne Bogs Sandhed, men som paa Grund af Mennekesfrygt ikke vove at handle efter deres indre Overbevisning og derfor aldrig have forenet sig med Kirken. Man maa tillige erindre, at disse Menneker have troet paa denne Bog, trods den stærke Indflydelse, som deres Traditioner i Begyndelsen satte imod den, som en ny Aabenbaring, og at den Erfaring, som Josef Smith gjorde, da han først forkyndte om at have haft et himmelsk Syn, paa ingen Maade kunde give ham Haab om, at „Mange“ vilde tage for gyldigt det, som han paastod var en ny Aabenbaring fra Gud. Hans Erfaring vilde netop have bragt ham til at vente det Modsatte, og dog er denne Profeti bleven opfyldt paa en forbausende Maade.

Ovenanførte Skriftsteder af Mormons Bog siger ogsaa, at de blandt Hedningerne som skulde modtage Bogen, skulde bringe den til en Levning af Behi's Efterkommere, og at de derved skulde komme til Kundskab om deres Herkomst og at Kristi Evangelium skulde blive forkyndt for dem; at de skulde glæde sig derved og erkjende den at være en Betsignelse fra Herren, samt at Mørket skulde begynde at vige fra

deres Dine, og at „ikke mange Slægter skulde bortgaa iblandt dem, førend de skulde blive et hvidt og behageligt Folk.“ Denne sidste Del af Profetien er endnu ikke bleven opfyldt, eftersom Tiden endnu ikke er kommen. Deres mørke Hudfarve erholdt deres Forfædre, Samaniterne, paa Grund af deres Overtrædelser; det var som en Straf eller Forbandelse (se 2 Nephi 5, 21—25), men formedelst Guds Barmhæertighed vil den i Løbet af nogle Slægtled atter forsvinde. Det er velbekendt, at de Eldste i Jesu Kristi Kirke, i Kirkens tidligere Dage, begyndte deres Virksomhed blandt de amerikanske Indianere, og at de bragte Mormons Bog, deres Fædres Optegnelser, til dem, samt underviste dem om Evangeliet. De have dog mødt megen Modstand fra Regjeringens Indianer-Agenter og sektariske Præster, som vare bosatte iblandt dem, idet disse have gjort sig al Umage for at hindre de Eldste i at arbejde iblandt dem. Desuagtet have flere Tusinde Indianere antaget Troen paa deres Fædres Optegnelser og glædet sig ved dem, og især i de senere Aar har Missions-Arbejdet blandt Indianerne haft god Fremgang.

(Fortættes.)

Det skrækkelige ved Døden. Dersom der er Noget, som gjør Døden frygtelig da maa det være Tanken om et ildeanvendt Liv; Tanken om hvad vi en Gang vare, haabede at blive, kunde have været, men — ikke ere. Denne Tanke vil fremstille sig som et truende Spøgelse og spotte vor Anger, som afmægtig ser de Guder og den Søn, som et velanvendt Liv vilde have bragt os, uden at være i Stand til at naa dem, eftersom de da ere udenfor vort Omraade. Et saadant sørgeligt Tilbageblik, vil gjøre Døden frygtelig, og kun Troen og Haabet paa Virkningerne af Kristi Forsoning, kan mildne Smerten, som denne Tanke maa frembringe i en døende Synders Sjæl.

Den 15de November 1888.

Den 59de halvvaarlige General-Konference blev afholdt i Saltjøstaden og tog sin Begyndelse Fredagen den 5te Oktober og forfattedes de to følgende Dage. Paa Grund af Præsident Woodruffs Fraværelse, ledede Apostel Lorenzo Snow Forsamlingerne. Af de Tolvs Kvorum vare, foruden ham, følgende tilstede: Franklin D. Richards, Moses Thatcher, John Henry Smith og Heber J. Grant, samt deres Raadgiver D. H. Wells; Kirkens Patriark, John Smith, og af det øverste Præsidentklub over de Halvfjers, Henry Herriman; Jakob Gates; Abraham H. Cannon og Seymour B. Young. Desuden vare de fleste Præsidenter over Zions forskjellige Staver og andre ledende Mænd tilstede, og de Hellige fra Nær og Fjærn havde ligeledes indfundet sig i saa stort Antal, at de om Søndagen fyldte begge Tabernakler, og endda vare der mange, som ikke kunde finde Plads.

Den første Dag talte Apostel Lorenzo Snow og Præs. Jakob Gates om Formiddagen, og om Eftermiddagen talte A. D. Smoot, Præsident for Utah's Stav, og Raadgiver D. H. Wells.

Den anden Dag talte Apostel Heber J. Grant hele Formiddagen, og Apostel F. D. Richards og den ærbørdige Fader J. W. Noble, som havde været Medlem af Kirken i 56 Aar, samt Første-Præsidenten over de Halvfjers, Henry Herriman, (som nu er 84 Aar gammel) og Abraham H. Cannon, som ogsaa er en af Præsidenterne over de Halvfjers, talte om Eftermiddagen.

Forsamlingerne i disse to Dage bleve holdte i det store Tabernakel.

Den tredje Dag talte Apostel Moses Thatcher og Ældste John Nicholson om Formiddagen i det store Tabernakel, og om Eftermiddagen talte Apostlene Franklin D. Richards og John H. Smith sammesteds, medens Præs. John Morgan, Ældste Wm. M. Palmer, Præs. A. H. Cannon, Ældsterne Junius F. Wells og W. H. Segmiller, samt Apostel H. J. Grant talte til Folket i det mindre Tabernakel.

Talerne vare overordentlige aandrige, og de Hellige maa have nydt en Glædesfest under disse Sammenkomster, som længe vil mindes og tjene dem til Støtte og Bestyrkelse under de Prøver og Kampe, som enhver Helligs Liv fører med sig.

Af vigtige Forslag, som bleve vedtagne i Forbindelse med Kirkens Autoriteter, ville vi blot nævne, at Ældste W. H. Roberts, som nu er paa Mission i England, blev indsat som en af de syv Præsidenter over de Halvfjers i Stedet for afdøde H. S. Eldredge.

Om Aftenen i Konferencedagene afholdtes Møder for Præstedømmet og ligeledes om Søndagaften et meget talrigt besøgt Møde af de „Unge Mænds“ og „Unge Kvinders“ Foreninger under Eet, hvoraf det ses, at der rører sig baade Liv og Interesse for Zions herlige Sag blandt den opvoxende Slægt, trods alt hvad der bliver gjort af vore saakaldte civiliserede (?) Modstandere for at forføre, vildlede og fordærve dem.

Efterstaaende Udtog af en Tale af Apostelen J. H. Smith vil give et Begreb om den Retning, i hvilken Landen synes at have ledet de fleste Talere under denne interessante Konference.

Ankomst og Beskikkelser. Den 30te October ankom følgende Brødre fra Zion, for at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission: Carl Edwin Petersen, fra Ogden; H. C. Kosod fra Levan, Utah; Anders K. Andersen og Craustus Willardsen, begge fra Ephraim, Utah.

De ere beskikkede deres respektive Missions-Marker, som følger: Carl Edwin Petersen i Kristiania Konference; Hans C. Kosod i Kjøbenhavns Konf.; Anders K. Andersen og Craustus Willardsen i Aarhus Konf.

Ældste Frands P. Petersen ankom fra Zion den 13de November og er beskikket til at arbejde i Aarhus Konference.

C. D. Fieldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigranterne. Ved Brev fra Ældste N. P. Lindeløf, som var Fører for dette Aars sidste Emigrations-Selskab, underrettes vi om, at de ankom til Ny York om Morgenens den 16de October, efter en meget behagelig Rejse. En Kone med to Børn maatte blive tilbage i Ny York, paa Grund af at hendes Børn havde Diphteris, men da de vare næsten raske, vilde dette Ophold antageligt kun vare nogle Dage. De øvrige Emigranter vare alle vel og fortsatte Rejsen til Norfolk, hvor de skulde begynde deres lange Rejse over Land paa Jernbanerne. Vi have senere faaet Underretning om, at Selskabet naaede Saltjøstaden den 23de October i god Behold.

Udtog af en Tale af Apostelen John H. Smith.

holdt i Tabernaklet i Saltjøstaden Søndagen den 7de October 1888.

Jeg udbeder mig Forjamlingens Tro og Bønner, da jeg er meget for-
tølet, men tillige veed, at de Helliges
Bønner formaa meget hos vor him-
melste Fader.

Jeg vil læse et Stykke i det tredie
Kapitel, hos Profeten Joel:

„Og det skal ske i de sidste Dage,
siger Gud, da vil jeg udgøde af
min Aand over alt Kjød, og Eders
Sønner og Eders Døtre skulle pro-

fetere, og de Unge blandt Eder
skulle se Syner, og de Gamle skulle
have Drømme; ja endog over mine
Tjenere og over Tjenstevinder
vil jeg i de Dage udgøde af min
Aand, og de skulle profetere.“

Min Hensigt med at oplæse dette
Skriftsted var ikke at holde mig
strengt til Texten, men for at henlede
Eders Opmærksomhed paa een af de
herligste Forjættelser, som Gud nogen-

finde har givet sit Folk, og for mig synes det, at enhver Hellig burde lægge sig den paa Hjerte.

Mange vigtige Principer vedrørende Kristi Kirke, ere blevne fremfattede, og Brødrene have talt til os om vore Trosaanliggender, saa vel i timelig, som i aandelig Henseende, og paavist de Forpligtelser, som vi paatog os, den Gang vi nedstege i Daabens Bænde. De have paatalt Nødvendigheden af at oplære de Unge i Zion paa den rette Maade. Nogle af Brødrene have indrømmet, at der vi, er sig Tegn til Vantrø hos en Del af de Unge, og vore Bestræbelser have for en stor Del været rettede paa at fordrive dette Onde, men det vilde være usornuftigt at vente, at vi kunne saa leve og saaledes undervise vore Børn, at vi kunne frelse dem alle, eller aldeles fritage dem for Virkningerne af den tiltagende Vantrø, som gjør sin Indsyldelse gjældende i den Tid, i hvilken vi leve. Vi skulle bestræbe os paa, tidligt at indplante i vore Børns Hjærter Tro paa Jesu Kristi Evangelium, og denne Forpligtelse paahviler os, ifølge de Aabenbaringer, som Gud har givet os desangaaende, og Kirken er saaledes organiseret, at denne Bestemmelse let kan efterkommes. Præsternes og Lærernes Rødmer ere organiserede i det Njemed, at de skulde, ved deres Undervisning, lægge en dyb og sikker Grundvold til Tro hos Zions Sønner og Døtre, saa at der ikke maa kunne findes Plads for Tvivl eller Vantrø hos dem, dersom de blot ville benytte de Gæver, som deres himmelske Fader har givet dem.

Det Skriftsted, som jeg har læst, underretter os om, at en Tid vilde komme, da Guds Folk skulde have Synner og Drømme og den Helligaands Inspiration i rigeligt Maal, ja, der siges endogsaa,

at Gud vilde udgylde sin Aand over alt Kjød, og dog opstod hele den religiøse Verden imod Josef Smith, den Gang han fremkom og bevidnede, at han havde erholdt en Aabenbaring fra Gud, Faderen, og hans Son Jesus Kristus. Saa snart han erklærede at Gud atter havde talet fra Himmelen, kom hele Verden i Oprør, men dog bleve Menneskene Bidner til de største Undere, som Verden nogensinde har seet. Den ene himmelske Udsraale fulgte efter den anden, i Skikkelse af Opdagelser og Opfindelser, og de ville vedblive at komme, indtil vor himmelske Fader finder for godt at holde dem tilbage.

Have vi, som vi skulle, lært de Unge, at en levende, virksom Tro, er en Følge af Inspiration fra Gud, og at Inspiration ogsaa henhører til Universets virksomste Kræfter?

Profeten Josef Smith erklærede, at Gud, Faderen, og hans Son, Jesus Kristus, aabenbarede sig for ham, og gav ham Befaling om at begynde denne Tidernes Fjeldes Husholdning, i hvilken Gud vilde gjenoprette alle Ting paa Jorden, og Menneskenes Sønner og Døtre skulde komme til at fryde sig i det evige Livs Uds. Paa den Tid, da dette skete, lærte den sektefæste Verden os, at der ikke var at tænke paa mere Inspiration og at Himmelen var lukket, hvad Aabenbarelse og Profeti angik. Jeg tillader mig at spørge de tilstedeværende Fremmede, saa vel som de Sidste-Dages Hellige, om det ikke var Inspiration, som ledede til Opdagelsen af Dampens Kræfter og dens Anvendelse? Sandt nok, alle Enkeltheder ved Dampmaskinen og dens mangesidige Anvendelse til Menneskenes Gavn, blev ikke opdaget med det samme, men Andre, som erkjendte Rigtigheden af det opdagede Princip, har udviklet det og

bragt det til hvad det nu er. Det var under Guds Aands Vejledning at denne Opdagelse, som har forandret saa meget i Verden, skete, og saaledes se vi Forjættelsen opfyldt, at Aanden skulde udgives over hele Verden. Det Samme kan siges om den elektriske Telegraf, som har sat Verdens forskjellige Nationer i direkte Forbindelse med hverandre. Aandens Aabenbarelser ved Inspiration ere blevne givne Tid efter anden, een ad Gangen, og de ere alle blevne givne for at Guds Børn maatte se og erkjende Opfyldelsen af den Forjættelse, at „Aanden skulde blive udgivet over alt Rjød“. Vel maa vi udbryde som Telegrafens Opfinder: „Hvad har Gud gjort for os!“

Vi bør søge at indprænte i vore Børns Hjerter, at Inspiration er den Kilde hvorfra enhver stor og nyttig Gjerning har sit Udspring, og at saadanne Gjerninger forekomme, som en Følge af den Forjættelse, som Gud gav ved Profeten Joel, at han vilde udgvide sin Aand over alt Rjød. Vi tro, at mange storartede mekaniske Værker, saa vel som ogsaa Ordningen af den amerikanske Regjering, ere skete ved Inspiration, skjønt Menneskene sjælden ville erkjende, at Gud har haft noget med det at gjøre; men vi have indset og erkjende, at det er sket, som en Opfyldelse af Herrens Forjættelser. Vi skulde derfor huske paa, at under vise vore Børn angaaende dette herlige Princip, og lære dem at drikke af Inspirationens klare Strøm. Vi skulde undervise Zions Sønner og Døtre, saa at de kunne saa det rette Begreb om Livet og deres Frelse; lære dem at tro paa Gud, paa Inspiration og Profeti, saa at de maa blive villige til at bringe Evangeliet til Jordens Nationer. Dette bør være vort Formaal,

og i den Retning skulde vi anvende vore Bestræbelser; thi det paahviler os at opløste vor adbarende Røst til vore Medmennesker.

Naar vi læse Guds Aabenbaringer, saa finde vi deri, at vi ikke ere ansvarlige for andre end vore egne Synder. Dette er ikke ganske, som den Regel, der gjaldt i de Tidsaldre, da der ikke fandtes saa meget Lys, som der nu er givet ved Aabenbaring. Vi behøve ikke at lide for Andres Synder. Gud siger: „Ethvert Menneske maa staa eller falde for sine egne Handlinger.“ Det gjør intet til Sagen hvad Andre gjøre; Gud er retfærdig i alle sine Beje. Den Gang, da dette Værk blev begyndt, viste Gud sin Kraft i alle Retninger, og dets Udvikling og Fremgang regnes nu blandt Verdens Undere.

Vi ere nu ved at slutte vor Konference. Vi have været samlede her fra alle Dele af Landet; vi kom her for at erholde Undervisning, eller maasse Tilrettevisning, hvor det gjordes nødvendigt, saa vel som Opmuntring til Bestyrkelse i vor Tro. Mit Vidnesbyrd er, at Kristus lever; han er her endnu og hans Værk vil vedblive og tiltage, indtil han, som regjerer i det Høje, er tilfreds med vort Arbejde. Han var den, som begyndte dette Værk, og har paalagt os Ansvar for at sende det ud i den ganske Verden. Gud har selv stillet os øverst paa Tidsalderens Klippe, for at gjøre os til Frelser for vore Medmennesker. Jesus lever og er Verdens Frelser. Lad os holde hans Befalinger uden Hensyn til Følgerne. Vore Pligter binde os først til Gud, dernæst til vort Land og siden til vore Familier. Zion vil vedblive at voxe og tiltage i Herlighed, og ingen Magt paa Jorden vil være i Stand til at forhindre det; thi dette er Guds Værk.

Konferencemødet i Kjøbenhavn, den 27de og 28de October 1888.

Mødet aabnedes Lørdag Aften, den 27de, Kl. 8, med at aflyse Salmen Nr. 117; Bøn af Ældste C. C. A. Christensen og dernæst Salmen Nr. 224.

Førstedeværende vare C. D. Fjeldsted, Præsident for den skandinaviske Mission; J. C. A. Weibye, Præsident for Kjøbenhavns Konference; Ældsterne C. C. A. Christensen og Adolph Andersen, som arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor, samt følgende Ældster fra Zion: James Andersen; James Poulsen; Henry Jensen; James Hansen, Oluf Petersen; Mathias Lund og J. J. Nielsen.

Præs. J. C. A. Weibye bød Forsamlingen velkommen og, efter nogle andre indledende Bemærkninger, afgav han, i sin Egenkab som Forstander for Kjøbenhavns Gren, Rapport om samme. Denne Gren bestaar af 236 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Siden sidste Konference vare 22 døbte, 4 udelukte; 35 emigrerede og 2 døde. Grenen er delt i 6 Kredse, med en Kredslærer over hver, og Søstrene ere organiserede som en Hjelpeforening og have udrettet meget godt. De unge Mænd og de unge Kvinder ere ogsaa organiserede i to særskilte Foreninger for aandelig Oplysnings Fremme, og ligeledes er der en Søndagsskole i samme Djemed, under Ældste Adolph Andersens Bestyrelse. En Del af de Hellige modtage ogsaa Undervisning i det engelske Sprog og i Sang. Forsamlingerne vare godt besøgte og fredelige.

Ældste James Andersen, Forstander for Sydvest-Sjællands Gren, berettede,

at denne bestod af 61 Medlemmer, men de vare adspredte over en stor Landstrækning; det var derfor vanskeligt at faa dem sammen, men desuagtet vare de fleste gode Hellige. 6 vare døbte, 18 emigrerede (Børn iberegnet) og 3 udelukte siden sidste Konference. Han og hans Medarbejder, Ældste James Poulsen, havde i den senere Tid afholdt en Del velbesøgte Forjamlinger blandt Fremmede.

Ældste Oluf Petersen, Forstander for Nordvest-Sjællands Gren, afgav Beretning om samme, at den bestod af 28 Medlemmer, som boede meget adspredt; de fleste vare gode og trofaste. 3 vare blevne døbte og 2 udelukte siden sidste Konference, og 13 Forjamlinger vare afholdte og han haabede at je Evangeliet vinde mere Fremgang i Lobet af den kommende Vinter.

Ældste Henry Jensen, Forstander for Nordøst-Sjællands Gren, berettede at denne bestod af 36 Medlemmer, hvoraf 5 havde Præstedømmet. 4 vare døbte siden sidste Konference og Udsigterne for Evangeliets Fremme, vare noget lysere end da han først begyndte at arbejde der.

Ældste J. J. Nielsen, Forstander for Dernes Gren, berettede, at denne bestod af 34 Medlemmer, hvoraf de fleste ere trofaste. Der havde ikke været afholdt regelmæssige Forjamlinger i de sidste 3 eller 4 Aar, men han havde holdt een Forjamling for de Hellige og vilde prøve paa at faa regelmæssige Møder for Fremtiden. 8 vare døbte siden sidste Konference og 3 emigrerede. Folket var meget henfalden til den

jekteriske Ide, at blive frelst ved Naaden alene o. s. v.

Ældste James Hansen, Forstander for Bornholms Gren, sagde, at denne havde 23 Medlemmer, som næsten alle vare trosfaste. Der afholdtes regelmæssig Forsamling hver Søndag i Ronne. 11 vare døbte, 17 emigrerede og 3 udelukte siden sidste Konference og han nærede gode Forhaabninger om Evangeliets Fremme gjennem Vinterens Løb.

Mødet hævdedes derpaa, ved at afsynge Salmen Nr. 132, og med Bøn af Præs. J. C. A. Weibye.

Søndagen den 28de October, Kl. 10 Form. aabnedes Konferencen igjen med Sang, og Bøn af Ældste James Poulsen.

Ældste James Poulsen, der som Missionær havde arbejdet sammen med Ældste J. Andersen i Sydvest-Sjællands Gren, udtrykte sin Tilfredshed med at virke i Evangeliets Tjeneste. Han havde haft Anledning til at prædike i en Egn, hvor Evangeliet ikke var blevet tilbudt Folket i de sidste 27 Aar og haabede at se Frugt af sit Arbejde i Løbet af Vinteren.

Ældste Mathias C. Lund, som havde virket som Missionær paa Bornholm, udtrykte sin Glæde over at være værdig til at bære sit Vidnesbyrd for Menneskene om dette herlige Sidste-Dages Værk; han havde fundet Flere, som, lig Nikodemus i gamle Dage, skammede sig ved at lade Andre forstaa at de vare interesserede i Evangeliet og derfor vilde komme og tale med Brødrene, saa Ingen saa det. Han haabede at blive i Stand til at være sine Medmennesker til Nytte, ved at kundgjøre dem Frelsens Plan og fremme Guds Værk.

Ældste Adolph Anderson, har Vidnesbyrd om Guds Riges Drettelse i

disse sidste Dage, og paaviste, at Evangeliets Principer maatte adlydes for at opnaa Frelse.

Koret sang Salmen 254 og Mødet sluttedes derpaa med Bøn af Ældste J. J. Nielsen.

Forsamlingen aabnedes atter om Eftermiddagen Kl. 2, med Sang, og Bøn af Ældste James Andersen. Der paa blev Salmen Nr. 274 affungen og Nadveren uddelt.

Præs. J. C. A. Weibye afgav derefter den samlede Rapport over Konferencen, hvoraf det fremgik, at den bestod af 1 Højpræst, 9 Halvfjers og 1 Ældste fra Zion, samt 23 Ældster, 11 Præster, 26 Lærere, 4 Diaconer og 343 Medlemmer; Total 418. 54 vare døbte, 12 udelukte, 2 døde og 66 emigrerede siden sidste Konference.

Han foreslog dernæst, at de Hellige opholde ved deres Tro og Bønner, Kirkens Auctoriteter, saaledes som disse vare blevne foreslaede og antagne i General-Konferencen i Zion; Apostelen Georg Teasdale, som Præsident for den europæiske Mission, samt C. D. Fjeldsted for den skandinaviske Mission og Ældsterne C. C. A. Christensen og Adolph Anderson som hans Medhjælpere ved Udgivelsen af Skandinaviens Stjerne og Nordstjernen og andre Skrifter og Bøger; J. C. A. Weibye, som Præsident for Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren; James Andersen, som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren og James Poulsen, som hans Medarbejder sammesteds; Ole Petersen, som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren; Henry Jensen, som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren; J. J. Nielsen, som Forstander for Dernes Gren; James Hansen, som Forstander for Bornholms Gren og M. C. Lund, som hans Medarbejder sammesteds. Disse Forslag

bleve alle enstemmigt vedtagne. Koret sang derpaa Salmen 146.

Ældste J. J. Nielsen afgav derefter sit Bidnesblyd. Han sagde, at det nu, ligesom forud, beroede paa Menneskene selv, om de skulde faa Rytte af Evangeliet, idet de havde Frihed til enten at annamme det eller forkaste det; Herren havde vist sin Tjener Johannes, paa Den Patmos, at han vilde gjengive det i de sidste Dage, kort før Dommens Time; det vilde indeholde de samme Lærdomme, som i gamle Dage, og Kirken vilde have Apostle, Profeter, Evangelister og andre Embedsmænd, ligesom den Gang, og vi bære Bidnesblyd om, at de nu ere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; naar Menneskene ere blevne tilstrækkeligt advarede ved Evangeliets Forkyndelse, ville Guds Straffedomme paafølge, og derfor opfordrede han Alle til at forlige sig med Gud, ved at omvende sig fra Synd og blive døbt af Herrens Tjenere, som havde Myndighed til at forrette Daabens hellige Ordinantse.

Præsident C. D. Fjeldsted bad først de Tilstedeværende, at lægge deres For-domme til Side, medens de undersøgte om dette var Guds Bærk eller ikke, efter som det vilde medføre farlige Følger, at forkastede Sandheden. Han henvisste til Nødvendigheden af guddommelig Myndighed til at prædike Evangeliet og udføre dets Ordinantser til Frelse for Menneskene, og fremsatte en Bignesse, for bedre at forklare sin Mening: En Mand vilde f. Ex. maasse studere sit Land's Love og lære dem at kjende til Fuldkommenhed, og dertil være naturlig begavet med alle nødvendige Evner, men dersom han derefter vilde sætte sig paa Dommersædet og domme Folket, uden at være lovlig be-fikket til Dommer-Embedet, saa vilde

han blot derved udsætte sig for selv at komme til at lide Straf, som en Over-træder af Loven, idet han handlade uden Fuldmagt. Paulus siger: „Ingen tage sig selv den Ære, (at være Præst) men Enhver være kaldet, lige som Aaron var“, og Aaron blev kaldet og bestikket ved sin Broder Moses. Han paaviste hvorledes Gud een Gang strafsede Nogle med Døden, fordi de vilde udføre den præstelige Gjerning, som det tilkom Aaron at udføre. Den Gang, da Apostlene bleve udryddede, gik det som Apostelen Paulus havde forudsagt, at Menneskene valgte sig Lærere i Hobetal, efter som det kildrede deres Øren, og naar Saltet mister sin Kraft duer det til intet, uden at kastes ud og nedtrædes af Menneskene. Styggen af Evangeliet kan ikke frelse Nogen, men dertil behøves Evangeliet selv, med alle dets Gaver, Kræfter, Betsignelser, Ordinantser og Myndighed, og da dette gik tabt ved det store Træfald, har Herren ved sin Raade gjengivet det i disse Dage ved Aabenbarelse til sin Tjener, Josef Smith.

Mødet sluttedes med Salmen 186, og Læffigelse af Ældste Henry Jensen.

Søndag Aften Kl. 7 aabnedes Forsamlingen atter med Sang, og Bøn af Ældste Oluf Petersen.

Ældste James Andersen sagde, at han solte en stor Glæde ved at være anset som et Medlem af Kristi Kirke, og for at være i Stand til at bære sit Bidnesblyd og være bemyndiget til at kalde sine Medmennesker til Omvendelse. Det er af største Vigtighed, at faa at vide, om Mormonismen er sand eller ikke, idet den gjør Paastand om, at være en Aabenbarelse fra Gud. Dersom den er Sandhed, saa er den den eneste rigtige Religion paa Jorden, og Brødrene, som holde Præstedømmet i denne Kirke, de Æneste som have

Myndighed til at udføre Evangeliets hellige Ordinantser. De saakaldte kristne, jekteriske Præster og Lærere vedkjende sig ikke Aabenbaring og kunne derfor ikke have nogen Myndighed. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved Aabenbaring, med dets forrige Gaver og Betsignelser.

Salmen 75 blev derpaa affjungen.

Ældste C. C. A. Christensen sagde, at dersom Evangeliet havde noget Værd for Menneskene, saa burde de søge at komme i Besiddelse af samme, da deres evige Frelse var afhængig af at besidde denne Kundskab. De Hellige, som man almindeligvis kalder „Mormoner“, fordi de tro at Mormons Bog er en Aabenbaring fra Gud, i Lighed med Bibelen, som de ogsaa tro paa, sige, at de have Evangeliet i dets oprindelige Fuldkommenhed. Om Verden blot vilde undersøge hvad Mormons Bog indeholder, saa vilde de finde, at den ikke er nogen Roman, men at den er fuld af de mærkeligste historiske, profetiske og theologiske Sandheder, mere tydeligt fremsatte end i nogen anden Bog. Som et Exempel anførte han, at Profeten Nephi (i Mormons Bog) i et Syn havde seet, at Herrens Land rørte ved Columbus, saa at han fik et umætteligt Begjær efterat foretage hin mærkbare Rejse over det den Gang ukjendte store Verdenshav, som endte med Opdagelsen af Amerika, der var bestemt til at skulle være et Tilflugtssted for de Undertrykte af alle Nationer. Paaviste at Gud, ifølge Mormons Bog, fra Begyndelsen havde udseet det Land til at være Forjættelsens Land for hans udvalgte Folk, og derfor tidligere havde ført Lehi's Familie og Andre dertil, hvis Historie indeholdes i denne interessante Bog. Den indeholder, ligesom Bibelen, flere forskellige Bøger,

skrevne af forskellige inspirerede Mænd i forskellige Tidsaldere, og da den Sidste's Navn var Mormon, blev hele Samlingen efter ham kaldt Mormons Bog. Josef Smith blev ved en hellig Engel vist Stedet, hvor disse hellige Optegnelser vare forvarede og givet Midler til at oversætte dem i det engelske Sprog, hvorfra den senere er bleven oversat paa Dansk. Tre andre Mænd bleve viste de originale Plader ved den samme hellige Engel, medens Guds Røst fra Himlen erklærede, at de vare sande og tillige rigtigt oversatte. Herren tillod ligeledes otte andre Mænd at faa se dem, og disse elleve Vidner have vedføjet deres højtidelige Vidnesbyrd, som Enhver kan læse foran i Mormons Bog. Kirken blev i 1830 organiseret med sex Medlemmer og tæller nu flere Hundrede Tusinder. De grusomme Forfølgelser, som Kirkens Medlemmer have maattet gennemgaa, have ikke kunnet standse Bærkets Fremgang eller formaa disse Vidner til at fornægte deres Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Det sidstlevende Vidne, David Whitmer, døde for nogle Maaneder siden i Byen Richmond, i Staten Missouri, 83 Aar gammel, og havde boet der i omtrent 50 Aar og var en agtet Borger, skjønt han bestandig vedholdt sit Vidnesbyrd om at have seet Engelen og de originale Plader, samt hørt Herrens Røst erklære dem at indeholde Sandheden, og at de vare rigtigt oversatte. To Dage før sin Død, kaldte han sine Slægtninge og Venner til sit Sygeleje, udtrykkelig i den Hensigt, at afgive sit sidste højtidelige Vidnesbyrd om denne Bogs guddommelige Oprindelse, og gjorde dette paa en Maade, som efterlod et dybt Indtryk paa alle de Tilstedeværende, hvoraf ikke en Eneste tilhørte Kirken.

Broder Christensen paaviste derpaa det Urimelige i at sætte Mormons Bog i Forbindelse med den saakaldte Spauldings Roman, og gav en kort Beretning om hvorledes det oprindelige Manuskript til Sidstnavnte, ved Forsynets Styrkelse, var kommen for Lys, idet det var fundet paa Sandwich-Øerne, og senere publiceret, saa at Verden nu var uden Undskyldning, idet den selv kunde sammenligne de to Bøger, og overbevise sig om, at der ikke findes den fjerneste Lighed imellem dem. Han tilføjede sluttelig sit eget Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

Konferencen sluttedes derpaa til ubestemt Tid.

Salmen Nr. 162 blev affungen og Præs. C. D. Fjeldsted, sluttede med Bøn.

Mandag Aften den 29de afholdtes et Møde for Præstedømmet, i hvilket Præs. Weibye fremlagde Regnskab over de Pengemidler, som vare indbetalte til ham og hans Forgænger siden forrige Konferenc, og da det befandtes i fuldkommen Orden og Rigtighed, blev det enstemmigt vedtaget. Præsident Fjeldsted benyttede derefter Tiden, til at undervise Brødrene om deres Pligter i Præstedømmet.

Polngami i N.York. Polngami er ikke lovligt i New York, men alligevel havde forhenværende Brandkommissionær Brennew, der nylig døde, fire Hustruer, og han havde ægtet dem alle der i Byen. Han blev bragt til Hospitalet for at dø der, og medens han laa syg, besøgte de ham alle fire. Hans Forretning var af den Beskaffenhed, at han ikke var meget hjemme om Natten, og derfor havde han god Lejlighed til uden Mistanke at besøge sine forskellige Familier og opholde sig hos dem. De fire Hustruer havde, for Retten, en interessant Sammenkomst den Dag, da han blev begravet, skriver »Pomeroy's Advance Thoughts» ironisk. Dette er den Femte, som man i Aar har funden i New York, der har praktiseret Polngami, og det er ikke utroligt, at der er flere Polngamister i New York nu, end i Utah.

Dødsfald.

Santehanne Marie Christensen, Datter til C. L. Christensen, som nylig er vendt tilbage fra en Mission i Danmark. Hun døde i Salem, Utah, den 10de September 1888 og var født samme Sted den 25de Juni 1876.

Peter Thomas Bertelsen, døde i Moroni, Utah, den 12te September 1888. Han var født i Danmark, den 26de September 1810.

Peter Nielsen, døde i Big Cottonwood, Utah, den 29de September 1888. Alder og Fødested ikke angivet.

Red.

Indhold.

Den levende og sande Gud	49	Udtog af en Tale af Apostelen	
Et nyt Vidnesbyrd om Gud	52	John H. Smith	57
Red. Bem.:		Konferencemødet i Kjøbenhavn den	
Ankomst og Bestikkelser	57	27de og 28de October 1888	60
Emigranterne	57	Dødsfald	64

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (S. Petersen).